Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Pontoppidan, Henrik.; med Illustrationer af R. Christiansen.
Titel | Title:	Livets Kilde : Fortælling
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kbh. : Politiken, 1902
Fysiske størrelse | Physical extent:	16 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

59,-237
2°

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020755157

CARL LUND

POLITIKEN

JULEN 1902

Dansk Repr. Anst.

1445 48 61

SILKEHUSET

J. R. Schjelderups Eftflgr.
Vimmelskaftet
39.

Bedste og billigste Silkevarer.

Prøver udenbys franko. Købte Varer franko overalt.

Panoptikon
Aabent hver Dag;
ogsaa alle Helligdage.

Chocolat Suchard

SPECIALITET: ELEKTRISK GASTÆNDING

TEL. 4651 — QUICK MEAL 14 PILESTRÆDE 14 — TEL. 4651

GASkomfurer
GASapparater
GASbage & Stegeovne
GASradiatorer
GASkroner & Lamper
GASbelysningsartikler

SPECIALITET: ELEKTRISK GASTÆNDING

Drikkes overalt i Udlandet.
Generalagentur for Danmark:
Br. Wolff & Arvé,
København.

Læseselskab
1 Krone om Maaneden.
H. Hagerups Boghandel,
Gothersgade 30.

Forlang „Ceres" Brød.
Brød fra Brødfabriken „Ceres" er det bedst eksisterende og selv for de svageste Maver let fordøjeligt.
Forhandlere haves overalt.
Telefon 3837.

Kaffeforretningen
Extra
Gl. Kongevej 111.
Udsøgte Varer. Billigste Priser.
Bringes overalt.
Telefon 2505.

Randers Maltøl & Dobbeltøl indeholder mere Ekstrakt end noget andet til Prisen og er derfor det **bedste**, det **mest nærende**, det **mest styrkende** og **velsmagende** af alle Malt- og Dobbeltølsorter, skattefrit. **dobbelt pasteuriseret og holdbart.**
Maltøl 20 Øre pr. ½ Fl.
Dobbeltøl 10 Øre pr. ½ Fl
Hovedoplag: **Vald. Fock**, Smallegade 56.
Faas overalt. Telefon Godthaab 81.

Den billigste. Den bedste.
Fru Constantin:
HUSHOLDNINGS- OG KOGEBOG
2det Oplag.
Indeholder baade Koge-, Sylte- og Bagebog alt for kun 2 Kr. 50 Øre.

Gyldendalske Boghandels billige Ordbøger.
Dansk-norsk-engelsk v. J. Magnussen.
Tysk-dansk-norsk v. E. Kaper.
Pris 1 Kr. 50 Øre pr. indb. Expl.

Hørup i Skrift og Tale.
Udvalgte Artikler og Taler.
ca. 20 Hefter à 35 Øre.
9 Hefter udkomne.

Bjørnstjerne Bjørnson:
Udv. Artikler og Taler.
ca. 10 Hefter à 75 Øre.
1ste Hefte udkommen.

Kunstudgave.
H. C. Andersens
Eventyr og Historier.
Ill. af Vilh. Pedersen.
20 Hefter à 75 Øre. 5 Hefter udk.

Walter Christmas:
FREMTIDSLANDE
med 400—500 Illustrationer
ca. 20 Hefter à 30 Øre.
4 Hefter udkommet.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

DETAILHANDLERBANKEN
Rente af Indskud: **4** à **4½** % p. a.
Nygade 4.
Nørrebrogade 23 & 201.
Amagerbrogade 9.
Valby Langgade 50.
Rolighedsvej 2.

Optændingsbrænde
i Bundter. 5 Øre pr. Bundt. Faas overalt.

AXEL RASMUSSEN & CO.
5 HOLMENS KANAL 1. SAL
(VED SIDEN AF DET KONGELIGE THEATER)
FINESTE
ENGELSK SKRÆDDERI

Et godt Raad
bør man **altid** følge:
derfor brug
Mansfeld-Büllner & Lassens
ægte
Brama-Livs-Elixir.
Den er udmærket for Maven.

Frit for alle.

Enhver som tilskriver os, sender vi **aldeles gratis og portofrit** to rigt illustrerede Bøger. Den ene: **„Vejen til Helbred"** beskriver de fleste Sygdomme og anviser det bedste Middel derimod. **„Manddomskraften"** er en Bog særskilt for Mænd, nedbrudte i Kraft og Styrke og lidende af personlige Svagheder. Disse Bøger indeholde værdifulde Oplysninger om, hvorledes De kan genvinde og bevare Deres Sundhed, og beskriver **Dr. Sandens elektriske Herkulex Batteri**, Verdens bedste Apparat til Brug ved elektrisk Hjemmebehandling. Dette beundringsværdige Middel virker paa en naturlig Maade styrkende og opbyggende. Dr. Sandens Opfindelser har gjort stor Lykke i Amerika for over 30 Aar, og hans sidste Opfindelse, det elektriske Herkulex er ved Selvbehandling i Hjemmet det eneste anbefalelsesværdige Batteri. Det er Resultatet af et helt Livs Studium og er et **fortrinligt Middel mod Rheumatisme, Gigt, almindelig Nervesvaghed, Nyre- og Leversygdomme, Kvindesygdomme, samt specielt mandlig Svækkelse.**

Skriv i Dag efter Bøgerne eller kom personlig til vort Kontor, undersøg Herkulex Batteriet og føl Strømmen.

THE SANDEN ELECTRIC COMPANY,
Store Kongensgade 14, København K.

POETZOLD & JACOBSEN
INGENIØRER & ENTREPRENØRER
Sanitets-Udstilling aaben 9–8. *Gl. Kongevej 115. — Telefon 9087.*
Kloakanlæg. W. C.-ANLÆG.
Badeinstallation.
Ærede Grundejere, som ønske **W. C.** og Badeværelser installerede til Foraaret, bedes tage vor Sanitets-Udstilling i Øjesyn og indhente vore Tilbud, **inden** anden Bestemmelse tages.

København og Forstædernes
MØBEL-MAGASIN
22, Frederiksborggade 22,
Hj. af Linnésgade.
TELEFON **8613.**

Fuldstændig Montering af Hoteller og Restauranter ○ Værelser og Boliger monteres i alle Stilarter ○ Gardiner og Portierer leveres og ophænges ○ Tæpper og Gardiner opbevares ○ Overslag og Tilbud leveres ○ Solidt Arbejde garanteres ○ Egne Værksteder ○ Som i Lighed med andre store Magasiner indrømmes Kredit til solide Købere

---

Levende Billeder
Fremvisning i Hjemmene.
Billigt Honorar. — Stort Repertoire.
„DANA" Rolighedsvej 13.

Bemærk Numret!
(Firs) 80, Vesterbrogade 80 (Firs)
Største Lager paa Vesterbro.
Kjoletøjer til enhver Pris.
Egne Systuer. For Pasning garanteres.
Kjoletøj-Lageret
OSBORNE.
TAG denne Annonce med, det giver 6 % Rabat.

Min Salon for elegant **Klip ud!**
Kaabe- & Overstykkesyning,
Ride- & Sportsdragter samt Tailor-made-Costumer
anbefales til de ærede Damers velvillige Erindring.
Elegant Snit og flot Pasning garanteres. Billige Priser.
Elegante Damepelse syes, samt Omforandring af Kaaber & Overstykker.
Bestillinger udføres i Løbet af nogle Dage.
F. WERNER, Dameskræder.
Klip ud! Østergade 12, 3.

For gemytlige Mennesker.
Stort Udvalg i humoristiske Gemyt, Skjemt, Fixer og Trylle Artikler. Tankeringe. Attraps med gemytligt Indhold for Herrer og Damer, meget humoristiske Kort og interessante Bøger, samt Bøger til Oplæsning ved selskabelige Sammenkomster.
J. A. LARSEN, Lille Kongensgade 39, K.

Aarligt Udsalg
til nedsatte Priser
begynder 3. Januar.
Tæpper, Gardiner, Møbelstoffer,
Lærreder, Dækketøjer
m. m.
Louis Pflüger,
38, Vimmelskaftet 38.

B. Patent. No. 164,083

Decrottes
Anbefalet af Læger.
Anerkendt Middel mod Hoste.
Tillavet af
Fernando Bolt,
Kjøbenhavn.

Fernando Bolt.
Specialitet:
Is og Isfigurer.
Gl. Kongevej 168.
Tilkendt Guldmedaille i
Bordeaux. Amsterdam. Stockholm.

PETERSEN & STEENSTRUP'S
Musik-Instrument-Lager,
L. Kongensgade 40 og Axelhus 2 D,
flyttes i Februar til St. Kirkestræde 1.
En gros Lageret er fra Nytaar: Knabrostræde 12
under Firma: **C. V. Steenstrup.**

Dekorative Skilte
i Glas og Træ.
Moderne, kunstnerisk udførte
Transparenter.
Tegning af enhver Art.
Overslag og Udkast
gratis og uden Forbindende.
Svanemosegaardsvej 15,
Rybner.

BIBLIOTH. REGIA HAFNIENSIS

LIVETS KILDE

FORTÆLLING

AF

HENRIK PONTOPPIDAN

MED

ILLUSTRATIONER

AF

R. CHRISTIANSEN

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Dansk Repr. Anst.

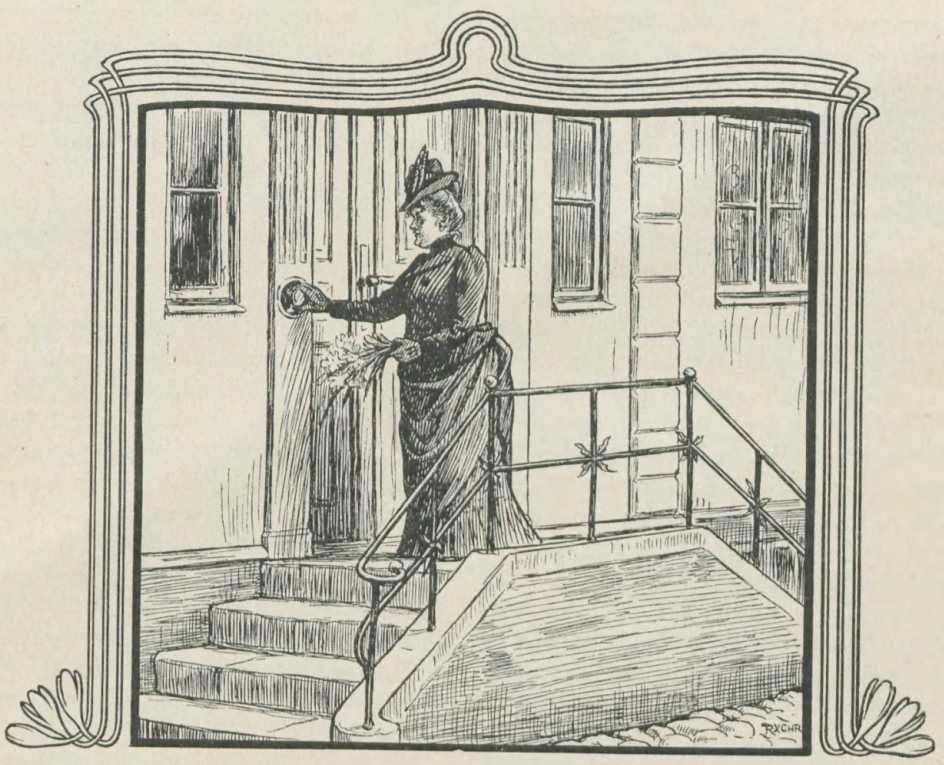

I

Der blev ringet ganske sagte paa Forstueklokken i Borgmesterens store, tavse Hus. Det var den lille, bredhoftede Apotekerfrue, som stod derude paa Flisetrappen og ventede med en stor Buket æggegule Paaskeliljer i Haanden.

Langt om længe blev hun lukket ind af Husholdersken, som med en stum Hilsen førte hende over i Spisestuen paa den anden Side Gangen, hvor det betroede Tyende saa ofte i den senere Tid havde modtaget Folk, der kom for at høre til hendes syge Frues Befindende.

»Hvordan gaar det, lille Jomfru Mogensen?«

»Det er i hvert Fald ikke bedre,« svarede Jomfruen som den, der veed mere, end hun vil sige. »Fruens Søster fra Tyskland er kommen idag.«

»Saa var det virkelig hende! Jeg saae jo nok i Formiddags, da jeg gik en Tur med min Mand opover Møllebakken, saa kom der en fremmed Dame kørende med Kuffert bag paa Vognen. Hun havde Slør paa, saa jeg kunde ikke se hendes Ansigt; men hun saae saa udenlandsk ud, saa jeg tænkte jo mit ved det. — Har hun mon forandret sig meget?«

»Majorinden?«

»Ja.«

Husholdersken smilede medlidende.

»Det kan jeg jo ikke vide, Frue. I min Tid har Majorinden ikke været her.«

»Aa, nej, nej — jeg snakker. Men De kan tro, Jomfru Mogensen, hun var dejlig som ung. Det var aldrig til rigtig at blive klog paa, hvem af de to Søstre, der var den smukkeste. Men jeg holdt nu alligevel mest af Deres Frue her. — Tror De, jeg kan komme ind idag?«

»Nej, jeg tror det ikke. Fruen har haft en daarlig Nat. Men jeg skal gerne forhøre.«

»Aa ja, gør det, lille, rare Jomfru Mogensen.«

»Jeg skal maaske bringe Fruen de Blomster?«

»Ja, vil De det — men de er saa fattige.«

I den blaahvide Seng, der var drejet ud fra Væggen, saa der blev frit Rum til begge Sider, laa den syge Frue udstrakt paa Ryggen, med en lille, broget Silkepølle under Nakken. Denne Seng var omtrent det eneste Møbel i den temmelig store Stue, hvor ogsaa Gardinerne var taget ned og erstattet med en Kappe for at skaffe saa meget Lys og Luft derind som muligt.

Henne ved Hovedgærdet stod dog et af den Art lave, med Flakoner og fine Smaakrukker overfyldte Toiletborde, som smukke og for deres Skønhed glade Kvinder vier en egen Dyrkelse, og som tilligemed Spejl og Spejlomhæng danner et Kærlighedens Alter for alle Kvinder, der elsker.

Borgmesterfruen havde ikke villet undvære at have alle disse tilvante og fortrolige Smaating ved Haanden ogsaa under sin Sygdom. De dækkede desuden saa godt for Medicinflaskerne og Pilleæskerne, som hun ikke vilde se.

Paa Bordet stod tillige tre-fire langstilkede, allerede noget visnede Roser i et Blomsterglas og en lille Sølvskaal med Pebermyntekager og Konfekt. Midt i det altsammen saaes endelig et Kabinetsbillede af Borgmesteren.

Dette sidste havde hun ogsaa altid villet have hos sig. Og ofte havde hun taget det i Haanden og stirret paa det i de lange, ensomme Timer, hun havde ligget her og kæmpet med sine Dødsængstelser og sine Selvanklager.

Ved den anden Side af Sengen sad Søsteren i en Kurvestol — høj og statelig, svulmende af stramsnørt Sundhed. Hun vendte Ryggen til Vinduerne, der var utildækkede, og udenfor laa der en Have, hvor Foraarssolen skinnede paa de nøgne Trækroner.

Majorinde v. Rauch var fem Aar ældre end sin Søster. Hun plejede i Tyskland at opgive sin Alder til treogtredive, men var i Virkeligheden nær de fyrre. Hun saae imidlertid udmærket ud, prægtig klædt som hun var. Nogen Lighed mellem de to Søstre var nu ikke længer let at finde. Dertil havde Aarene og denne maanedlange, tærende Sygdom været for skaanselløs mod Borgmesterfruens sartere Skønhed. Hendes varme, brune Øjnes Straaler var slukkede. Den dejlige

Mund, der havde haft en Friskhed som en bedugget Blomst, laa nu blodløst strammet omkring de hvide Tandrækker. Alene disse Tænder og det store, brunrøde Haar havde trodset Dødspustets Ødelæggelser.

De to Fruer var Døtre af en i sin Tid (ikke for sin Hæderlighed) bekendt Finansembedsmand, der i Tresserne havde været Toldforvalter og ført et lystigt Liv her i den samme lille jyske Kystby, hvor den yngste senere blev Borgmesterfrue. Den ældste var et Aarstid efter Krigen bleven gift med en af Fjendens Officerer, der under Besættelsen havde haft Kvarter i deres Hjem. Hun havde ikke siden besøgt sit Fædreland, og Søsteren havde hun kun set en eneste Gang, nemlig paa dennes Bryllupsrejse. De havde dengang foranstaltet et Møde paa et af de store Hoteller ved Comosøen, hvor Fru v. Rauch det Foraar laa paa Landet under Paaskud af at gennemgaa en Luftkur, men i Virkeligheden for at være sammen med sin Elsker, en østerrigsk Landjunker.

Imidlertid havde Søstrene i alle disse Aar staaet i en livlig Brevveksling, og Gensynet denne Formiddag havde været stormfuldt bevæget.

Borgmesterfruen var dog efterhaanden bleven noget faamælt. Gang efter Gang røbede hun en Adspredthed, der tydeligt nok ikke udelukkende skyldtes Syges sædvanlige urolige Selvoptagethed. Det var næsten, som om hun var lidt sky for Søsteren og dennes mange Spørgsmaal. Undertiden lod hun, som om hun helt overhørte dem. Samtidig kunde hun i Smug iagttage hende opmærksomt under sænkede Øjelaag, som vilde hun læse i hendes Ansigt, hvad hun tænkte paa.

Om Bryllupsrejsen for femten Aar siden og deres Møde mellem Norditaliens grønblaa Bjerge havde de talt meget. Den Syge, der overhovedet helst undgik al Tale om den nærværende Tid, førte bestandig Underholdningen tilbage til hine Dage ved Comosøen, »de dejligste Dage i hendes Liv«, som hun kaldte dem... indtil hun pludselig vendte Ansigtet bort og maatte afbryde sig selv, fordi hun ikke længer taalte at tænke paa dem.

Et Øjeblik efter bankede det sagte paa Døren. Husholdersken kom listende ind med Apotekerfruens Buket.

»Hvad er det nu?« spurgte hun lidt utaalmodigt.

»Det er Fru Bergmann, der er derude. Hun spørger, om hun maa komme ind og hilse paa Fruen.«

»Nej, nej — det er umuligt. Jeg kan Ingen modtage idag. Absolut Ingen. Sig Fru Bergmann det.«

»Saa skulde jeg bringe de her Blomster. Vil Fruen have dem herinde?«

»Aa, nej — der er saa mange. De dufter vist ogsaa for stærkt. Sæt dem ind i Dagligstuen.«

»Det er næsten Synd,« sagde Majorinden, der havde rejst sig, og tog Buketten. »Den er virkelig pæn. Lad mig i det mindste tage et Par Blomster og sætte i Glasset der i Stedet for de Roser. De er ikke friske mere.«

»Aa nej, dem vil jeg ikke saa gerne af med. De kan nok holde lidt endnu. Det er min Doktor, der har bragt mig dem. De var saa yndige. — Vil De bringe Fru Bergmann min Tak, Jomfru Mogensen. Og sig hende, at det gør mig frygtelig ondt, men jeg kan Ingen modtage idag.«

»Hvad er den Fru Bergmann for en Dame?« spurgte Majorinden, da Husholdersken var forsvunden med Blomsterne. »En af dine Veninder her?«

»Det er Apotekerens Frue. Det er sandt — du kender hende jo. Det er min gamle Klassekammerat Laurine Holm.«

»Ja — Navnet klinger mig bekendt.«

»Kan du ikke huske hende?... Moder plejede at bruge hende som advarende Eksempel for os. »Vrikkegumpen« kaldte hun hende.«

»Aa, jo... jo vist! Hun var ellers ganske køn, ikke sandt? Blond og med en ret fin *teint*. — Og hun er her!«

»Ja, hun kommer næsten daglig og spørger til mig. Og naar jeg ikke er altfor ødelagt, faar hun ogsaa Lov til at komme herind. Hun er i Grunden saa rar. Men frygtelig trættende.«

Midt i sin alvorlige Bekymring for den Syge kom Majorinden til at smile lidt af hende. I denne Ligegyldighed for sine kvindelige Velyndere og Beundrere kendte hun hende igen sin forvænte, lille Søster.

»Det kunde virkelig more mig at hilse paa hende,« sagde hun. »Tror du, hun husker mig?«

Søsteren svarede ikke, og det var dennegang ikke Forstillelse, at hun overhørte hendes Spørgsmaal. Hun havde opfanget Lyden af Mandsskridt inde paa Dagligstuetæppet, og denne Lyd fik den svage Rest af Blod, hun endnu ejede, til at skyde op i hendes Kinder.

Straks efter aabnedes Døren for Borgmesterens høje, alvorlige Skikkelse. Han kom lige fra Kontorerne og var derfor i Uniform.

Han bukkede formelt for Majorinden; og da han saae, at hun gjorde Mine til at forlade Stuen, sagde han:

»Det er dog vel ikke mig, der jager Dem bort?«

»Aldeles ikke,« svarede hun. »Men jeg hører, at en gammel Skolekammerat i Øjeblikket befinder sig her i Huset, og jeg har faaet Lyst til at hilse paa hende. De undskylder mig.«

Borgmesteren bukkede igen med en noget anstrengt Høflighed.

Henne i Sengen havde imidlertid hans Kone allerede udstrakt Haanden mod ham. Paa Grund af Søsterens Tilstedeværelse var hun iøvrig lidt ked af, at han var i Uniform. Hun vidste ikke hvorfor, men trods hans Rankhed klædte Uniformen ham ikke. Og saa knappede han den al Tid paa en Maade, saa den sad i Aal over Bryst og Ryg. Hun havde ogsaa med første Blik set, at Stroppen stak lidt op i Nakken.

Og dog, da han nu efter Majorindens Bortgang traadte hen til Sengen, straalede hun af Ømhed. Og hun tog hans store Haand og lagde dens aareopsvulmede Bagside mod sin Mund, idet hun ligesom i Smug kyssede den.

»Veed du af, at vi næsten ikke har set hinanden idag?« spurgte hun.

»Jeg har ikke villet forstyrre. Det er jo saa naturligt, at du og din Søster har haft en Del at tale med hinanden om.«

»Du forstyrrer aldrig. Jeg har netop savnet dig saa meget den hele Formiddag. Det er underligt, men jeg tror næsten, jeg længes mindre, naar jeg er alene, end naar jeg har Selskab.«

»Ja, det plejer du jo at sige,« svarede han, mens hans Ansigt, der var som skaaret i knastet Egetræ, antog et endnu koldere og mere tillukket Udtryk. »Du har dog vistnok overanstrengt dig med at tale. Dine Kinder gløder formelig.«

»Jeg er ogsaa træt nu... og saa urolig,« sukkede hun. Og idet hun trykkede sin Kind ind mod hans Haand som et Barn, der søger Hvile paa en Pude, føjede hun til: »Lise og jeg har talt saa meget om gamle Dage... om dengang, da vi mødtes i Bellagio paa vor Bryllupsrejse. Den vidunderlige Aften nede ved Søen. Husker du den?«

»Ja — vi havde smukt Vejr,« svarede han i en tør Tone.

Hun sukkede igen, dennegang dybere, og laa nu en Tid med lukkede Øjne uden at tale. Hun havde mærket,

hvordan der ved hendes Spørgsmaal var gaaet et lille Ryk igennem ham. Straks efter havde han lempeligt men bestemt taget sin Haand til sig.

»Vil du ikke sidde lidt her hos mig?« spurgte hun og gjorde en Haandbevægelse mod Kurvestolen men uden at aabne Øjnene. Det var, som følte hun godt det ydmygende i sin Bøn og skammede sig.

»Jeg har ikke Tid i Øjeblikket. Jeg var egenlig paa Vej ind til Mogensen for at faa min Kakao. Der sidder Folk i Kontoret og venter paa mig. Og Klokken fire skal jeg være i Retten.«

»Hvormange er Klokken nu?«

»Den er halvtre.«

»Vil du da love mig at komme herind og sige Farvel, naar du gaar?«

»Hvad det dog er for overspændte Luner, du har faaet, Anne Marie!«

»Du forstaar mig godt. For dersom jeg nu laa her og døde, mens du er borte.«

»Bestandig kommer du med den urimelige Tale,« sagde han, men slog dog Øjnene ned for det besynderligt store, angstfuldt spændte og gennemtrængende Blik, hvormed hun pludselig igen saae op paa ham i en stum Bønfaldelse.

»Du veed jo dog, hvad Doktoren har sagt.«

Borgmesteren rettede sig.

»Naa ja, Doktor Bjerring,« sagde han overbærende. »Han siger nok saa meget. — Men nu burde du se at falde lidt til Ro. Du har sikkert allerede talt mere, end du taaler.«

Han vendte sig brat og gik bort. Og hun blev liggende med bævende Mund og saae hen imod den lukkede Dør, hvorigennem hans Skikkelse var forsvunden, — indtil Øjnene fyldtes og randt over af barnligt store Taarer.

Naar Borgmester Hagenstorm færdedes i sit Kontor, der laa i en Sidefløj af den store Bygning, var hans Væsen baade friere og varmere, end naar han opholdt sig i sine egne Stuer. Han aflagde vel aldrig en vis, embedsmandsmæssig Stramhed, og da hans Selvfølelse var meget prikken, maatte man i det hele omgaaes ham med nogen Forsigtighed. Men overfor Folk, der ikke glemte, hvem han var, kom en jævn, mild Menneskevenlighed tilorde, som havde gjort ham meget afholdt af Befolkningen. Endog overfor grove Forbrydere kunde han røbe en oprigtig Medfølelse, der viste, at han i Forhold, hvor han ikke var personlig interesseret, besad den sjeldne, fine og dybt indtrængende Forstaaelse, der blotter Tingenes Grund og derfor bliver eet med Tilgivelse.

Han var i det hele ingen almindelig Politistud, og det var ikke uden Grund, at man i den lille By følte sig i høj Grad beæret af ham. Han havde i sin Tid været et meget anset Medlem af Kriminalretten i København, var desuden *Doctor juris*, og ansaaes som saadan for et af den juridiske Verdens fineste Navne. Man havde da ogsaa betragtet ham som selvskreven til engang at træde ind i Højesteret og iklædes Jurisprudensens Purpur, — da han pludselig til almindelig Forbavselse opgav en saa rigt lovende Livsbane og lod sig forflytte herover til den lillebitte jyske By som Borgmester.

I København ansaae man denne frivillige Forvisning for et Offer, han med overdreven Hensynsfuldhed bragte sin Hustru, som var barnefødt i den lille By. Men selv gav han aldrig nogen Forklaring. Og i fem Aar havde han nu levet her, fjernt fra alle sine Venner og Aandsfrænder, og allerede halvvejs bragt i Forglemmelse hos dem, men uden nogensinde at have ladet sig mærke med, at han ikke opholdt sig der af egen fri Lyst og Tilbøjelighed eller overhovedet ikke i enhver Henseende trods sin Indesluttethed var en fuldtud lykkelig Mand.

II

Da Majorinden efter et Kvarterstids Forløb vendte tilbage til Sygeværelset, havde hendes Ansigt faaet et tankefuldt Udtryk.

Søsteren havde imidlertid ved egen Hjælp rejst sig op paa Albuen og taget et Haandspejl fra Toiletbordet for at ordne lidt paa sit Haar.

»Veed du, at Klokken er næsten tre?« spurgte hun. »Vi kan vente Doktoren hvert Øjeblik. — Vil du ikke stænke lidt herinde. Luften er vist ikke god.«

Fru v. Rauch gjorde, som hun bad, og hun var hende derefter behjælpelig med at pusle Sengen og lægge Puden tilrette under hendes Hoved, — altsammen uden at Søsteren lagde Mærke til hendes forandrede Væsen.

Saa satte hun sig paa sin forrige Plads i Kurvestolen.

Men Samtalen døde hurtig hen. Den legemlige Anstrengelse havde taget stærkt paa den Syges Kræfter. Under adskillig ligegyldig Smaapludren sank hendes Øjelaag i. Tilsidst blundede hun.

Majorinden blev siddende ved Sengen, mens Stilheden fra denne ligesom bredte sig i videre og videre Ringe omkring hende. Hun holdt Haanden under Kinden og saae ufravendt paa Borgmesterfruens nu igen saa fattige, saa blodløse Ansigt, — med et Blik, i hvis søsterlige Medfølelse der spillede en livlig, kvindelig Optagethed.

At hendes lille Søster ikke havde været lykkelig i sit Ægteskab, var noget, hun længe havde vidst. Anne Marie havde vel aldrig ligefrem tilstaaet det i sine Breve. Hun havde endogsaa sjelden kunnet føre sin Mands Navn i Pennen uden Tilføjelse af en lang Række kærlighedsfulde Adjektiver, der uden Tvivl var ganske oprigtig ment. Men mellem de fine, bølgende Skriftlinjer stod der tydeligt at læse om et Savn, en skjult Sorg, der var bleven dybere med Aarene og tilsidst var endt i selvopgivende Fortvivlelse.

Dernede i Tyskland havde Majorinden hurtig opgjort sig sin Mening derom. Erfaringen fra de Krese, hvori hun der færdedes, og da navnlig fra sit Ægteskab med en livsforslugen Officer, hvem hun allerede Aaret efter Brylluppet greb i Utroskab, havde ikke levnet nogen stor Tillid hos hende til den gudvelbehagelige Ægtestand. Da Søsteren i sin Tid i Anledning af Mandens Forflyttelse til Provinsen skrev til hende, at hun absolut ikke havde tilskyndet dertil, men endog med et lille Suk føjet sig efter sin Husbonds Ønske, — saa havde Majorinden opfattet disse Ord som et Forsøg paa at skjule en ydmygende Sandhed for hende. Selv om ogsaa de mange Lovord om Manden udelukkede Tanken om virkeligt Troskabsbrud fra hans Side, kunde Søsteren — mente hun — godt have haft Grund til at ønske ham bort fra Hovedstadens Fristelser.

Efter sin Samtale med Apotekerfruen var hun imidlertid begyndt at forstaa, at det maatte forholde sig anderledes med Søsterens Kærlighedstragedie. Den lille Provinsdame havde omtalt Borgmesteren i de respektfuldeste Udtryk og syntes overhovedet ikke at have Anelse om nogen ægteskabelig Ulykke. Majorinden maatte da ogsaa tilstaa for sig selv, at Borgmesteren med sit hele tilfrosne Biedermannsvæsen aldeles ikke svarede til det Billede, hun i sin Udlændighed havde dannet sig af ham, tildels i sin egen, vinduftende Ægtefælles Lignelse.

Men hvad i Himlens Navn var der da sket?

Hendes Tanker søgte paany tilbage til Fortiden. Hun mindedes en Fætter, den lange Aleksander, der under Søsterens Opvækst var ansat paa Faderens Kontor og daglig kom i deres Hjem. Han havde været meget optaget af Anne Marie, der paa sin Side heller ikke syntes ligegyldig, — lykkelig som hun overhovedet tidligt var for Mænds Hyldest. I hvert Fald var Fætteren sikkert nok den, hun paa hin Tid foretrak i den Skare af unge og ældre Kurmagere, som hver især ejede et lille Stykke af hendes Hjerte. Men Fyren var en Døgenigt, ligesaa doven og uefterrettelig som han var smuk. Han maatte pludselig skaffes bort fra Byen, og de saae ham ikke siden.

Anne Marie var dengang sytten Aar. Der skulde endnu gaa tre Aar, før alle hendes Smaapassioner samlede sig i en stor Lidenskab, og hun med hele sit lille Legemes Varmblodighed kastede sig om Halsen paa en Mand.

Majorinden huskede endnu tydeligt det Brev, hvori hun meddelte hende Forlovelsen. Hun tilstod deri meget aabent, at hendes Kæreste slet ikke var smuk, og dog var hun øjensynligt meget opfyldt netop af hans Person. Den daværende Kriminalretsassessor havde

opholdt sig der i Byen en Maanedstid som Kommissionsdommer i Anledning af et Mord, og længere havde de ikke kendt hinanden. Den tavse Mands fremmedartede Væsen og Vaner, der ved Sammenligning med Provinsboernes let havde kunnet faa et Skær af Fornemhed, dertil hans Stillings Anseelse og det Ry, der kronede hans Navn efter Mordkomplottets Opdagelse — alt dette havde vel ogsaa nok bidraget til at idealisere ham i hendes Øjne.

Majorindens Indtryk af hans Ydre ved hint Møde paa Bryllupsrejsen var i Aarenes Løb bleven ganske udvisket. Egenlig huskede hun kun hans Øjne, hvori der maatte have været en vis Magt. Derimod erindrede hun endnu meget levende den snefriske Luftning, som det unge Par førte med sig til den madosende Hotelby oppe fra Bjergene, hvor de en Ugestid havde flakket om med Stok og Pose, som et Par rigtige, forelskede Landstrygere, der har nok i sig selv og giver Alverden Goddag.

Hun havde ofte siden tænkt paa, at hun maaske aldrig havde set to saa lykkelige Mennesker. Anne Marie, der ellers ikke kunde beskyldes for Aabenmundethed, undertiden om den uhyggeligt spøgelseagtige Magt, hvormed den første Kærlighed kan overrumple selv et velbefæstet Sind.

»Aa Snak! Nu huskede hun det! Fyren var jo for længe siden død ovre i Amerika. — Nej, der maatte søges andetsted for at finde Gaadens Løsning.«

Den Syge aabnede Øjnene, saae sig forundret om og spurgte saa: »Hvormange er Klokken nu?«

»Den slog netop halv fire. Det var vist Uret derinde, som vækkede dig.«

»Saa maa vi nok opgive Doktoren for idag,« sagde Anne Marie, endnu halvt isøvne, og vendte med et træt Suk Hovedet bort for at sove videre.

Men lidt efter rakte hun sin benede Haand ud efter en Kølnervands-Flakon og strøg sig med dens Glasprop henover Panden.

»Hvor her er varmt!« klagede hun. »Jeg befinder mig slet ikke rigtig vel.«

»Jeg skal lukke et Vindu op.«

Saa gik der igen nogle lange Minutter med spredt Smaapassiar om Vejret og om Byens Folk og om Ingrid — Anne Maries eneste levende Barn — der var

allermindst hvor det galdt hendes Hjerteanliggender, havde da ogsaa betroet hende, at hun aldrig havde tænkt sig Livet saa vidunderlig dejligt. Som et Billede paa sværmerisk Betagethed havde hun ved Afrejsen staaet paa Dampskibets Dæk med Kinden mod sin Mands Skulder og tilviftet hende sit Farvel, indtil deres sammenflydende Skikkelser forsvandt som et Syn i Soltaagen.

Alligevel havde hun vistnok ingensinde helt glemt den lange Fætter. Majorinden huskede nu meget godt, at Anne Marie flere Gange, ogsaa efter sit Giftermaal, havde omtalt ham i sine Breve og røbet megen Medfølelse for ham paa Grund af hans elendige Skæbne. Med den ejendommeligt moderlige Trofasthed, hun bevarede overfor dem, for hvem hun engang havde haft Godhed, maatte hun sikkert i det skjulte have fulgt ham paa hans krumme Veje, der nok mere end een Gang førte ham indenfor de Mure, hvor der gives En god Tid til Selvbetragtninger.

Skulde det kunne være muligt, at denne uvorne Fætter igen havde krydset hendes Vej? Man hørte jo anbragt i et Skolepensionat i den nærmeste af de større jyske Købstæder.

Tilsidst spurgte Majorinden, hvorfor i Alverden Hagenstorm havde ladet sig forflytte herover til denne lille Muserede af en By, hvor der jo umuligt kunde findes passende Omgang for nogen af dem. Alene af Hensyn til Datterens Undervisning og tidssvarende Uddannelse maatte det dog have været langt bedre at blive i Hovedstaden.

Anne Marie syntes at blive lidt opskræmt af dette Spørgsmaal. Hendes Blik fik paany det sky og forskende Udtryk, hvormed hun nogle Gange før havde betragtet Søsteren, naar denne spurgte.

»Tidspunktet var maaske for Ingrids Skyld ikke saa heldigt,« svarede hun. »Men Embedet var altsaa ledigt dengang, og det maatte jo blive det afgørende, naar min Mand vilde herover. Forresten er jeg nu selv rigtig glad for at være her. Jeg savner ikke København det mindste. — Naar jeg blot maatte blive rask! — — I det hele taget, naar jeg bare er hos min Mand, maa man gerne sende mig til Grønland, om det skal være.«

»Naa ja, saadan noget siger man. Og naturligvis mener man det i en vis Forstand ogsaa. Men jeg synes nu alligevel, det maa have været en slem Overgang for dig. Du holdt dog i Grunden meget af Livet i København.«

»Aa du, jeg fik saamænd ingen Tid til at tænke paa den Overgang. Vi var neppe kommen i Orden her efter Flytningen, før lille Kaj blev syg. Og tre Maaneder efter var Drengen død.«

»Ja, det er sandt! Aa ja, saa forstaar jeg det naturligvis bedre. Du har hans lille Grav her. — Du kan forresten tro, det har været underligt for mig at tænke paa, at du har haft saadan en stor, seksaars Knægt, som jeg ikke havde set og aldrig vilde faa at se. Han var jo saa smuk.«

»Smuk? Det veed jeg ikke. Men han var en dejlig Dreng. Han havde sin Fa'ers Øjne. Saa fulde af Tanker.«

»Det maa have været en streng Tid for dig, lille Anne-Mi'e.«

»Aa ja, det var det vel nok,« sagde hun — hun laa med Haanden under Hovedet og stirrede op i Loftet. »Og alligevel. Det er saa underligt, for tidt synes jeg, det i Grunden var en dejlig Tid. Saa rig og stor. De, som hører sammen, kommer hinanden saa inderligt nær under en saadan Ulykke. Og du veed ikke, hvor min Mand var mig til usigelig Trøst og Støtte. Han veg ikke fra mig i den Tid. Dersom jeg ikke havde haft ham, var jeg vist ogsaa bleven afsindig. — Det er næsten Synd at sige det, men jeg synes undertiden, naar jeg tænker derpaa, at han ved sin uendelige Kærlighed i de Dage gav mig Erstatning for, hvad jeg havde mistet.«

Hun blev tavs efter disse Ord, og Taarerne traadte hende i Øjnene. I nogen Tid derefter var der stille i Stuen. Ude i Haven fløjtede en utrættelig Stær, der ligesom satte det skærende Foraarssolskin derude i Musik.

»Jeg kan nu alligevel ikke forstaa, at I ikke savner Omgang her,« tog saa Majorinden fat igen. »I havde dog vist mange fornøjelige Bekendte i København. Jeg husker, du skrev om en af din Mands Kolleger, som I kom en Del sammen med. Du fortalte da saa tidt om ham. Hvad var det nu, han hed? — Assessor Lunding, tror jeg.«

»Naa ja — han var ganske morsom. Men han viste sig at være et daarligt Menneske. Min Mand havde forresten altid sagt, at han ikke havde noget godt Lov paa sig. Han havde en Historie med en gift Kone. I det sidste Aarstid omgikkes vi slet ikke.«

Hun fortalte dette ganske roligt, højst med nogen Fortrydelse i Stemmen, saa Majorinden opgav nu sit underfundige Forhør.

»Bliver her ikke for koldt?« spurgte hun. »Skal jeg ikke lukke?«

»Ja, gør kun det. Den Fugl skriger ogsaa saa grimt.«

Og Samtalen gled nu igen tilbage til Forholdene der i Byen og til den lille Ingrid, der ventedes hjem et Par Dage i Anledning af Tantens Besøg.

»Hvor jeg glæder mig til at se hende,« sagde Majorinden. »Du maa jo dog savne hende skrækkeligt.«

»Ja — forfærdeligt,« sagde Moderen, idet Ordet ligesom fødtes besværligt af et Suk.

»Havde det nu alligevel ikke været bedre baade for Barnet og for Jer at beholde hende hjemme? Der maa dog være Undervisning at faa her, om den maaske ikke er af første Slags. Hvordan bærer de andre Familjer i Byen sig ad? Fru Bergmann f. Eks.? Sender hun ogsaa sine Børn ud?«

»Nej, nej. Skolen her er saamænd upaaklagelig. Og Ingrid gik der jo ogsaa indtil for et Aarstid siden. Men saa bestemte min Mand, at hun skulde ud. Det var det bedste for hende, mente han.«

»Jeg synes, det er saa urimeligt. Især nu, du er syg. — Du skulde tale til din Mand derom.«

»Tror du ikke, jeg har gjort det!« — hun laa nu med helt tillukkede Øjne, og det rykkede omkring hendes Mund.

»Ja, undskyld, at jeg siger det; men jeg finder det virkelig uforstandigt af din Mand. For du maa jo ligge her og bare blive daarligere af at længes efter Barnet. Det maa han dog forstaa. — Vil du give mig Lov til at tale med ham om det?«

»Det nytter ikke. — Jeg veed det!«

Der var noget saa ubehersket, saa fortvivlet haabløst i dette Udtryk, at Majorinden studsede.

»Men jeg forstaar det ikke,« sagde hun. »Du siger jo ellers, at din Mand er saa betænksom og hensynsfuld. Og han maa jo da ogsaa selv længes efter Barnet. Eller — —.« Der foer som Skæret af et Lyn over hendes Ansigt. — »Gør han maaske ikke det?«

Fru Anne Marie vendte tøvende Ansigtet om imod sin Søster og saae længe og halvt skamfuldt paa hende.

»Du har altsaa ikke mærket noget, Lise?«

»Hvilket?«

»At min Mand er . . . er . . . syg?«

»Syg? Er din Mand syg? Men jeg synes, han ser netop saa kraftig ud i Forhold til sin Alder.«

»Nej, det er ikke paa den Maade . . . Det er ikke saadan, jeg mener. Du forstaar mig ikke.«

Hun vendte atter Hovedet bort og lod begge sine Hænder falde tungt ned paa Tæppet.

Men Majorinden var netop nu begyndt at forstaa. Og den Ulykke, hun anede, var saa langt sørgeligere, end den, hun havde forestillet sig, at hun ikke kunde faa sig til at spørge mere. Skrækken gjorde hende tavs.

Der blev desuden nu paa anden Maade lagt Beslag paa hendes Tanker. Søsteren klagede igen over Hede og bad om noget at drikke. Saa skulde hun ogsaa have sin Medicin, og hendes fugtige Hænder maatte aftørres. Majorinden hjalp hende med det altsammen. Hun vilde paa ingen Maade tillade, at der blev ringet paa Jomfru Mogensen.

»Jeg vilde jo saa gerne være dig lidt til Hjælp,« sagde hun og søgte ved sin Tone forsigtig at give Ordene en dyberegaaende Betydning.

Under alt dette kom Doktoren. Der var ingen af Søstrene, der havde hørt hans Ringning, heller ikke, at han bankede. De anede intet, før han stod i Stuen.

»Saa De kommer dog,« klagede Fru Anne Marie lidt misfornøjet. »Jeg havde saamænd opgivet Dem idag. Det er Doktor Bjerring. Min Søster, Majorinde v. Rauch.«

Doktoren var en yngre, lidt forvokset Mand, paaklædt med den iøjnefaldende Elegance, hvormed den Slags Mennesker ofte søger at skjule deres legemlige Skavank, og som desuden i saa høj Grad tilfredsstiller deres Forfængelighed. Indtrykket af hans Person var dog ikke netop latterligt, snarere lidt uhyggeligt. Han havde et langt, skægløst, hvidblegt Ansigt med en kuplet Pande, hvorover der laa et tyndt, blæksort Haar, der ved Hjælp af megen Pomade var klistret saa fast til Hovedskallen, at det saae ud, som om det var malet paa den. Dertil et Par store, fremtrædende Øjne med en Spejlglans, der for det kyndige Blik forraadte skjulte Laster.

Han var aabenbart meget ulykkelig over at have paadraget sig sin

Patients Unaade og gjorde mange Undskyldninger, han var bleven forsinket undervejs.

»Naa ja — tag Dem nu en Stol, Doktor. Og lad os høre lidt om Selskabet iaftes. Om mig er der saamænd ikke noget at berette. Jeg er den samme idag, som jeg var igaar. Ingen Appetit, ingen Kræfter . . . ingenting.«

»Og Søvnen?« spurgte han, idet han tog om hendes Haandled med sine lange Fingre for at føle Pulsen. »Har Pulveret ikke hjulpet?«

»Ikke det mindste. De er en daarlig Doktor, som ikke kan hjælpe mig. Men nu skal De ikke spørge om mere. Idag vil jeg have Ferie. — Og fortæl saa lidt om Soireen paa Krogstrup. Jeg har virkelig været utaalmodig. Var der mange Mennesker?«

»Ja, det var jo, om jeg saa maa sige, Hofjægermesterens store Nadvere dennegang. Der var vistnok alt, hvad der kunde præsteres af Herrekjoler her paa Egnen. Ja, det er sandt, Borgmesteren sendte jo Afbud.«

»Ja, det var kedeligt. Han vilde have haft saa godt af at komme lidt bort fra det Kontor. Saa kunde jeg ogsaa have faaet Beretningen ganske frisk. Jeg sagde det netop til ham; men saa kom han i Tanker om, at han maatte blive hjemme. Det var vist et presserende Forhør eller saadan noget. — Naa, men nu Damerne? Var der mange smukke Toiletter?«

»Ja, der var virkelig flere af Damerne, der ikke havde saa særdeles meget paa.«

»Og hvem havde De den Ære at føre tilbords?«

»Hofjægermesterens nye Guvernante, Frøken Lang.«

»Hun skal jo være smuk. Jeg har ikke set hende. Hvad synes De?«

»Jo, hun var meget nydelig.«

»Og var hun livlig?«

»Paa et vist Omraade, ja. I fem Kvarter aabnede hun ikke Munden uden for at spise. Hun maa have et meget stærkt Korset.«

Den Syge lo fornøjet.

»De er skrækkelig, Doktor! — Men vilde hun alligevel ikke passe for Dem, den Frøken Lang? Du skal vide« — hun vendte sig mod Søsteren — »jeg gør mig al mulig Umage for at skaffe Doktor Bjerring en Kone. Jeg anbefaler ham de smukkeste og rigeste unge Damer paa Egnen. Men lige meget hjælper det.«

»Doktor Bjerring vil maaske slet ikke gifte sig,« sagde Søsteren. »Det er jo ogsaa gerne et voveligt Spil.«

»Aa, ikke just derfor, Fru Majorinde,« sagde Doktoren spøgende. »Men det gaar En med Kærlighed ligesom med Teaterbilletter: den Plads, man gerne vil have, er i Almindelighed allerede optaget.«

»Ja, Udflugter har De altid nok af,« sagde Fru Anne Marie og skiftede hurtigt Emne. — »Fik De saa noget rart at spise iaftes?«

Paa saadan Maade gik Passiaren endnu nogen Tid som i en Dagligstue. Ogsaa Majorinden deltog efterhaanden livligt i den, ret interesseret, som hun syntes at være bleven, af den lille Provins-Levemand.

Da han endelig rejste sig, fulgte hun ham ud i Forstuen for at tale ene med ham om Søsterens Tilstand. Herude rystede han paa Hovedet og sagde, at han egenlig gik og ventede en Katastrofe. Kræfterne var jo aabenbart stadig i Aftagende. En pludselig Bedring turde der dog ogsaa haabes paa. Saadanne Nyresygdomme var uberegnelige. Man kunde blive hundrede Aar med dem, og de kunde slaa ihjel paa en Time.

Paa Tilbagevejen gennem Spisestuen mødte Majorinden Borgmesteren. Han kom fra Kontoret og vilde hente sin Overfrakke for at gaa til Forhør paa Raadhuset. Han spurgte om, hvordan det gik »derinde«, og Majorinden svarede, at Anne-Marie ikke havde haft det rigtig godt.

»Men nu har Doktoren været her, og det har oplivet hende lidt,« sagde hun.

Hertil svarede Borgmesteren intet.

Det havde egenlig været hans Mening af Hensyn til Søsteren at gaa ind og sige Farvel til sin Kone, saadan som hun havde bedt om. Men nu opgav han det.

»Doktoren syntes heller ikke at være tilfreds med Anne Marie. Da jeg spurgte ham ud, sagde han ligefrem, at man maatte være forberedt paa en Katastrofe.«

»Naa ja, Doktor Bjerrings Ord skal man nu ikke tage for bogstaveligt. Han har vistnok selv derangerede Nerver og er derfor tilbøjelig til at se alting i Natbelysning.«

Dermed gik han.

Inde i Sygesengen laa Fru Anne Marie endnu i den samme Stilling med Haanden under Nakken, som da Søsteren og Doktoren gik fra hende. Øjnene stirrede tankefuldt ud gennem Vinduet.

»Hvad synes du saa om min Doktor?« spurgte hun, da Majorinden igen udfyldte Kurvestolen ved Siden af Sengen. »Han er jo ingen Skønhed; men han er virkelig saa rar. Folk i Byen gør saadan Nar af ham, og det er frygtelig Synd.«

»Men tror du ogsaa, han er dygtig som Læge?«

»Kære, han regnes jo for en hel Mirakkeldoktor. Folk kommer kørende til ham langt borte fra. Dersom det ikke var for den Legemssvaghed, havde han aldrig nedsat sig i Provinsen. Det er det, der har gjort ham bitter. Det har han selv engang sagt mig. For han er i Grunden forfærdelig tungsindig. Det kan næsten skære En i Hjertet at se, hvor nedtrykt han til Tider kan være. Han har undertiden siddet her en hel Time, bare fordi han har trængt til at tale med et Menneske, som forstod ham. Lagde du forresten Mærke til hans Hænder, hvor de er smukke. Og hvide. — — Nu slog den fire.«

Det var Uret inde i Dagligstuen, der mindede hende.

»Venter du nogen?« spurgte Søsteren.

»Nej — ingen andre end min Mand. Ham venter jeg altid.«

»Din Mand er gaaet ud. Jeg traf ham netop. Han skulde vist i Retten.«

Fru Anne Marie blev tavs. Hun lukkede Øjnene til. Og lidt efter vendte hun Ansigtet bort som for igen at blunde lidt. Men da Søsteren efter et Par Minutters Forløb strakte sig frem for at forvisse sig om, at hun sov, opdagede hun, at Taare paa Taare trillede hende ned ad Kinden.

Da kunde Majorinden ikke længere bie. Hun bøjede sig ned over Sengen, tog Søsterens Haand og sagde:

»Anne Marie! Lille Søster! Sig mig dog — hvad er her sket? Betroe dig til mig. Maaske kan jeg hjælpe.«

»Nej, her hjælper ingenting! Ingenting!«

»Saa tal alligevel. Det vil lette dig.«

Der behøvedes ingen Tryglen. Af sig selv gav Anne Marie sig til at fortælle, — hastigt og stakaandet som den, der for Angst ikke længer formaar at gemme paa sin Hemmelighed.

Hun begyndte med at fortælle om sin Svigermoder, den forlængst afdøde Justitsraadinde Hagenstorm, der i de første af hendes Ægteskabsaar boede i København som pensioneret Enke efter en skikkelig Postmester. Det havde været en lang, ovntør Dame med livlige, men meget ensidigt udviklede aandelige Interesser. Hun var af en bekendt Præsteslægt, en født Sidenius, hvad hun var særdeles stolt af. Rundt om i Landet havde hun Brødre og Fættere og Halvfættere, der alle var Præster og alle skrev Bøger om ophøjede Emner, hvoraf hun ligeledes var meget stolt. Som Familjen Sidenius i hendes Øjne var den fremfor alle benaadede Slægt, hvilken Forsynet havde tildelt en hellig Mission her i Landet, var disse Skrifter

for hende Sandhedens sidste inspirerede Ord om Livets og Dødens store Gaade. Hvad man end kom til at tale om i hendes Nærværelse, fandt hun altid hurtig Lejlighed til at bemærke, at »herom har min Broder Peter et herligt Stykke i sine Søndagsbetragtninger«, — eller: »det Spørgsmaal har min Fætter Johannes udviklet med vidunderlig Klarhed og Dybde i sine Adventsprædikener«. Og befandt hun sig i sit eget Hjem, rejste hun sig straks for at hente det nævnte Værk fra Boghylden, hvorpaa hun med sin grove Mandfolkestemme oplæste lange Uddrag deraf, idet hun efter hvert Punktum tilkastede sine Tilhørere et Blik over Brillerne for at indkræve deres Beundring.

Sønnens Valg af Livsledsagerinde havde vakt hendes dybe Misfornøjelse og Bekymring. Og med sit Hjertes ubestikkelige Redelighed havde hun ikke lagt Skjul derpaa overfor den unge Kvinde, endsige overfor Sønnen selv. Efter Anne Maries allerførste Besøg hos hende efter Forlovelsen havde hun kaldt hende »en net men tom lille Pyntekrukke«; og som den fuldblods Si-

Efterhaanden var Forholdet da ogsaa bleven noget bedre. Men aldrig kunde dog Anne Marie vise sig for sin Svigermoder med en lidt moderne Hat eller et Par nye Handsker eller blot med et rigtig straalende Smil, uden at denne straks mistænksomt begyndte paa sine Foredrag, ligesom det var til stadig Forargelse for den gamle Dame, der altid selv havde haft et Ansigt som et frossent Æble, at Anne Marie med en vis, instinktiv Trods ikke vilde give Afkald paa sin kvindelige Forret til at bruge Skønhedsmidler.

Anne Maries Mand havde altid ridderlig stillet sig ved hendes Side i denne Kamp og ofte talt Moderen tilrette med megen Myndighed. Han havde aldrig haft nogen stor Kærlighed til denne Moder, der i hans Drengeaar havde trættet ham med sine evige Formaninger, og hvis Formynderskab han derfor i en tidlig Alder havde frigjort sig for, idet han ved eget Arbejde skaffede sig Midler til sit Underhold.

Det var dette Forhold, Anne Marie nu søgte at klargøre for Søsteren, der iøvrig kendte det meste der-

denius, hun var, havde hun straks følt det som sit af Himlen tildelte Kald at blive en Opdrager for det forsømte Barn og faa hende omskabt i det Billede af nordisk Kraft og gammeltestamentlig Ærbarhed, som var Slægtens Kvindeideal.

Og Anne Marie havde dog for sin Elskedes Skyld udfoldet al sin Behændighedskunst for at indynde sig hos den strenge Svigermoder. Med en Fordømts englelige Taalmodighed havde hun som nygift siddet Aften efter Aften og hørt paa hendes endeløse Oplæsning af Fætter Jonathans eller Broder Lazarus' Betragtninger. Den Slags Underholdning var hun ikke vant til fra sit Hjem, hvor man om Aftenen spillede Rambus eller sang Erik BøghskeViser ved Klaveret. Men med heroisk Viljestyrke havde hun betvunget sin krampagtige Gabetrang, saa det knirkede og knagede i Kæbeleddet.

af fra hendes Breve. Men da hun derefter skulde forklare, hvordan Svigermoderens Mistro og Misfornøjelse efter dennes Død var begyndt at gaa igen hos Sønnen og her efter hendes Mening ligefrem var bleven til en fiks Ide, en formelig Sindssygdom, formede Tankerne sig kun med Vanskelighed i Ord. Hun kunde næsten heller ikke faa sig til at aabenbare den fulde Sandhed, som hun knap nok vilde tilstaa for sig selv, — den frygtelige Forsmædelse, at Manden under et Paaskud havde ladet hendes Datter sende bort, fordi han ikke ansaae hende for værdig til at lede hendes Opdragelse.

Men af sig selv var Majorinden begyndt at forstaa den sørgelige Sammenhæng. Tavs holdt hun Søsterens Haand, mens Harmen svulmede og sank som Stormbølger i hendes Sind.

III

Borgmesteren havde kun siddet bag Skranken en halv Timestid, da han pludselig afbrød sit Forhør og gik ud for at spasere. Han havde ikke kunnet holde sine Tanker samlede om den foreliggende Sag. Svigerindens mistrøstige Udtalelser om hans Kones Tilstand havde, saa lidt de i Grunden overraskede ham, bragt hans Sind i Gæring. Han havde undertiden selv forestillet sig, at det gik mod Døden; men det var første Gang, han fik sin Anelse bestyrket af andre end netop Doktoren, til hvis Ord han ingen Tillid havde.

Han gik nu bag om Byen i det smukke Vejr og søgte op paa den højtliggende Landevej, hvor han kunde være mere uforstyrret end i Byens lille Lystpark. Han trængte desuden til at føle det frie Rum omkring sig. Han var med sine ældre Aar bleven en stille Naturdyrker. I sin Ungdom havde han aldrig undt sig Tid til nogen Slags upersonlig Hengivelse. Mens hans Studenterkammerater om Sommeren drog i Skoven og om Vinteren dansede sig en ny Forelskelse til paa hvert Bal, sad han hjemme paa sit fattige Kammer i en Grav af Bøger og Lovtidender, fastnaglet til Arbejdet af sin lidenskabelige Ærgerrighed, der — godt skjult som den var — for Fremmede tog sig ud som Dødbideri. Først med Kærligheden vaagnede Skønhedstrangen hos ham. Men da var han næsten tredive Aar.

Og selv dengang var Naturen ham kun en ophøjet Underholdning i Lighed med Teatret og de skønne Kunster. Nu derimod var den bleven Genstand for hans Andagt. Som saa mange andre, hos hvem Skuffelse, Savn eller Sindets Bitterhed har indtørret eller tilfrosset Livets boblende Kilde, havde han søgt Erstatning i det Dødes forstenede Rige. Naar Sindet var uroligt, søgte han til Naturen som til en Kirke, hentede Trøst og Lægedom hos denne store, barmhjertige Søster med det golde Skød.

Herude søgte han ogsaa sin Retfærdiggørelse. Her under den aabne Himmel følte han sig som staaende for sin evige Dommer. Og, ligesom den trætte Ørkenvandrers Tørst skaber ham Gøglebilleder af Palmelunde og skummende Bække over den øde Stenflade, saadan følte han, naar han paa sine ensomme Spasereture ransagede sig selv, at hans Sjæl fyldtes af Fred og Fortrøstning fra den store Intethed.

Han gik nu der paa den selvsamme Vej, ad hvilken han for femten Aar siden — en Foraarsdag omtrent som denne — var gaaet ud for at udbede sig Anne Maries Haand af hendes Forældre, som boede i en gammel, forfalden Trævilla paa Bakkehældet lidt udenfor Byen. Det havde været en pinefuld Vandring for den dengang meget selvbevidste Kriminalretsassessor. Endnu den Dag idag var det ham et retfærdiggørende Vidnesbyrd om hans Kærligheds Oprigtighed og Styrke, at han havde kunnet formaa sig til at fremtræde som Supplikant hos en Mand, om hvem han vidste, at han kun ved sine Klubvenners Hjælp havde reddet sig fra Embedsfortabelse og Vanære. Det havde desuden været et virkeligt Vovespil af ham, saadan at udsætte sin med saa megen Selvopofrelse tilrettelagte Fremtid ved Forbindelsen med en Familje, som Rygtet i det hele bestandig havde haft travlt med, og hvis Anseelse ikke var bleven forbedret ved, at den ældste Datter havde giftet sig med en tysk Officer.

Og dog havde han været meget lykkelig, da han hin Dag sad derude i den solrige Havestue med Anne Maries lille, urolige Haand i sin. Han var saa temmelig uerfaren i Elskov og havde ikke vidst, at der kunde gemmes en saadan Sødme i en Kvindes Kys.

At han ikke var hendes første Kærlighed, ja at hun i al Uskyldighed havde haft adskillige Smaapassioner, det vidste han fra Bysnakken; men det anfægtede ham dengang ikke. Hvad der tilhørte Fortiden skulde nu være glemt og et nyt Liv begynde for dem begge.

Længe varede det alligevel ikke, før denne Side af hendes Væsen vakte hans Betænkelighed. Nogen Tid efter Forlovelsen rejste hun bort sammen med sine Forældre for at fejre et Sølvbryllup hos en Slægtning i en af de andre jyske Smaakøbstæder. Det var egenlig Meningen, at hun skulde have været der nogle Dage længere end de andre, men i sin Længsel efter ham tog hun hjem sammen med Forældrene, og hun havde da naturligvis meget at fortælle om Onkelens Hus og Omgangskres. Det slog ham nu, at hun udelukkende syntes optaget af de forskellige Herrer, hun havde truffet der. Uden at hun vistnok selv anede det, drejede hendes Tale sig bestandig kun om, hvad en Fuldmægtig Andersen eller en Kandidat Jørgensen eller en Provisor Karlsen havde sagt og gjort, og hun havde aabenbart haft Øjnene godt med sig. Hun vidste Besked baade om deres Figur, deres Øjnes Farve, deres Hænders og Fødders Form, som hun i henkastede Vendinger roste eller latterliggjorde.

Han nænnede dog ikke at sige noget til hende derom, — hun røbede jo i Grunden kun sin Troskyldighed og havde desuden ved sin fremskyndede Hjemkomst givet ham Bevis paa, at hendes Hjerte stadig helt tilhørte ham. Men i sit stille Sind lovede han sig selv at holde Bryllup endnu samme Foraar for hurtigst muligt at faa hende bort fra Hjemmets og de provinsielle Forholds Paavirkninger.

Paa Bryllupsrejsen fik hans Tillidsfuldhed imidlertid et nyt og dennegang dybere og alvorligere Saar.

Det skete netop, da de fra Schweiz var rejst ned til de italienske Søer for at træffe sammen med Svigerinden i Bellagio. I et Par Uger havde de færdedes oppe

i Bjergenes store Ensomhed, hvor Anne Marie helt havde overvundet sin jomfruelige Skyhed overfor ham og jublende givet sig sin stærke Hengivelsestrang i Vold. At hun egenlig var ganske uden Sans for Naturen, havde han hurtigt opdaget. Naar hun alligevel havde været saa betaget af Rejsen og muntert udholdt endog anstrengende Bestigninger, var det, fordi Naturindtrykkene, som overhovedet alt, hvad hun oplevede, nærede hendes Kærlighedsliv, omsatte sig i Livsvarme. Solskin over en smaragdgrøn Bjergsø, en Susning gennem Skovens Kroner, Lyden af en skjult Kilde, ja endog Skuffelser og Rejseuheld blev for hende blot Anledning til fornyet Elskov, — og selv var han ligeledes efterhaanden gaaet ganske op i sin Lykke, saa de i Grunden kun sansede hinandens Nærhed.

Mødet med Søsteren og Overgangen fra Skyregionerne til den menneskefyldte Hotelby gjorde til en Begyndelse ingen væsenlig Forandring heri. Men Dagen efter Ankomsten, da de sad ude paa en Terrasse foran Hotellet, kom en Herre hen og hilste paa Fru v. Rauch, som derpaa forestillede ham for dem som en af sin Mands Venner. Det var en ung Mand af Løjtnantstypen med et ganske kønt men ubetydeligt Ydre — en østerrigsk Landjunker. Anne Maries Væsen blev i det samme helt forandret, nervøst uroligt og paataget. Den unge Mand tog Plads hos dem og overøste hende straks med en nærgaaende Artighed, hvilken hun saa langt fra tilbageviste, at hun endog meget tydeligt røbede, hvor hun følte sig smigret af den, og saa at sige bød sig til for hans Galanterier. Hun forstod saa meget tysk, at hun nogenlunde kunde føre en Samtale paa Sproget; men hendes sproglige Ubehjælpsomhed gav iøvrig blot den unge Fremmede Lejlighed til yderligere at vise sig elskværdig og sige Behageligheder. Saa fuldstændig glemte hun under dette sin Mands Nærværelse, at hun end ikke gjorde noget Forsøg paa at drage ham med ind i Samtalen.

Han lod en Tid som ingenting, skønt det priklede i hans Blod. For at prøve hende, rejste han sig op under Paaskud af at skulle hente Post; men hun blev rolig siddende, sendte ham blot med sit uskyldigste Smil et Nik og sagde, at hun vilde vente paa ham.

Han tænkte i det første Øjebliks Harme paa at afbryde Rejsen med det samme og vende hjem. Men lidt efter lidt talte han sig tilrette. Den strenge Retfærdighedsfølelse, der var en af hans Væsens Grundegenskaber, og som hans Dommervirksomhed havde skærpet, slog ham koldt Vand i Blodet, og — tilhvisket af sin Kærlighed — endte han med at blive sin Kones Forsvarer.

Han fandt en Undskyldning for hende i hendes Ungdom og navnlig i den daarlige Paavirkning fra Hjemmet. Hendes Moder var et Menneske, for hvem kun det Ydre havde Værd. Smuk, som hun selv var, havde hun ligefrem opdraget sine Døtre til Forfængelighed, ligesom det sikkert var for at tilfredsstille hendes Pyntesyge, at Manden gentagne Gange havde forgrebet sig paa sin Embedskasse. Anne Marie havde selv fortalt om, hvorledes det var med en Fornemmelse af at være til Eksamen, at hun og Søsteren under deres Opvækst havde fulgt Forældrene paa Spasereturene gennem Byen. Bestandig lød Moderens Paamindelser: »Hold Hovedet lidt højere, Anne Marie!« Eller: »Stræk Vristen, Lise.« — Derfor beroligede han sig med, at hun blot havde manglet Vejledning, og at de nye Omgivelser, hvori hun nu som hans Hustru vilde blive indført, skulde bibringe hendes i Grunden fine og stolte Natur den Værdighed og Dannelse, som hun endnu manglede.

Da han kom tilbage til Hotel-Terrassen, var den unge Mand netop gaaet. Ogsaa Søsteren trak sig kort efter tilbage, og de gik da en Tur sammen langsmed Søen. Solen sank just ned bag Bjergryggene i Vest, og den rødlige Skumring forvandledes i et Nu til maaneklar Nat. Anne Marie lod sig ikke mærke med noget. Ikke en Mine forraadte, om hun havde gættet Grunden til hans Bortgang. Hun gik med Hovedet lænet mod hans Skulder og var meget kærlighedsfuld, og skønt han gjorde sig sine mistænksomme Tanker derom, modstod han ikke i Længden hendes lidenskabelige Ømhed. Der var noget af en løssluppen Naturmagts Ubønhørlighed i denne spinkle, lille Kvindes Elskov. Det var som et Udbrud fra et glødende Dyb, naar hun klyngede sig til ham under en Ildregn af Kys, — og han blev den Aften for første Gang lidt ængstelig ved at føle sig i hendes Vold.

Den sidste Del af Rejsen fik da ogsaa en lidt anden Karakter end den første. Nu, da hans Opmærksomhed var vakt, kunde han ikke lade være med at iagttage hende, naar de kom i Nærheden af Herrer; og stadig syntes hun ham da grebet af den samme lille nervøse Uro. Men iøvrigt kunde deres Samliv ganske naturligt ikke blive saa inderligt her paa de almindelige Færdselsveje og i de store Byers Vrimmel, som da de færdedes ene oppe paa Bjergenes Ødemarker.

Efter Hjemkomsten tilbragte de Resten af Sommeren ude paa Landet, hvor han igen var fuldtud lykkelig og tilsidst ganske glemte sine Skuffelser. Men med Vinterens Selskabelighed vaagnede hans Misfornøjelse paany. Anne Maries varmblodige Ungdom og Skønhed vakte en vis Opsigt, og hun tog med synlig Tilfredshed mod den flaueste Kur, ja endog mod den efter hans Mening upassende. Det varede dog længe, inden han kunde faa sig til at tale med hende derom, ligesom han ogsaa med Skarphed tilbageviste sin Moder, naar denne søgte at mistænkeliggøre hende for ham. Han havde lovet sig selv at vise Taalmodighed og var som altid

ængstelig for at være uretfærdig. Han havde jo i en vis Forstand heller ingen Grund til Beklagelser, sagde han til sig selv. Anne Maries Omhu for ham i deres Hjem, hendes Taknemlighed og næsten ydmyge Ømhed havde i Virkeligheden aldrig været større.

Men tilsidst fandt han alligevel Anledning til at advare hende. Fuldkommen roligt, uden at røbe nogen Uvilje og allermindst nogen Skinsyge, bad han hende om for hendes egen Skyld at være lidt forsigtig. Han lod hende hensynsfuldt forstaa, hvad en ung og smuk Kvinde udsatte sig for ved at vise sig for indladende overfor Kurmagere, og at det efter hans Mening ogsaa misprydede hende at være saa livlig og smilende. Hun var netop aller smukkest, naar hendes Ansigt var i Ro. En vis Tilbageholdenhed klædte overhovedet baade Kvinder og Mænd; det gav Fornemhed, Holdning, Ynde.

Anne Marie hørte overbevist og stedse mere angerfuldt paa ham, og Samtalen endte med, at hun laa grædende ved hans Bryst og bad om hans Tilgivelse.

Den næste Aften skulde de i stort Selskab. Anne Marie saae højst indtagende ud med sin blottede Hals og de fuldkomment nøgne Arme, som han med nogen Vanskelighed havde vænnet sig til at se hende med i Selskabslivet. Idet de skulde til at køre, slog hun disse Arme om hans Hals, saae ham fast i Øjnene og sagde: »Iaften skal du ikke faa Grund til at bebrejde mig noget. Det lover jeg dig!«

Et Par Timer efter havde hun allerede gentagne Gange vakt Opmærksomhed i Selskabet ved sin overstadige Munterhed, og Herrerne flokkedes omkring hende og smiskede af Tilfredshed. For at advare hende, og for samtidig at lade overlegen og tryg overfor de Tilstedeværende, af hvilke flere var begyndt at skotte medlidende til ham, stillede han sig engang smilende hen mellem hendes Kavalerer; men hun syntes ikke at se ham, og forsøgte ikke i mindste Maade at lægge Baand paa sig. Hun var som under Herredømmet af en Naturdrift, der ikke lod sig betvinge.

Da de sad i Vognen paa Hjemvejen, ventede han, at hun skulde tale. Men hun lod som ingenting, fortalte og lo og lænede ømt sit Hoved mod hans Skulder. Han forstod hende ikke. Var det Forstillelse? Et aabenbart Forsøg paa Bedrag? Eller var det Selvskuffelse? Eller fandtes der hos Kvinden Følelser og Sindstilstande, som en Mand ikke forstod og ikke kunde give Navn? . . .

Hun blev ham Aar for Aar mere af et Mysterium. Jo længere de levede med hinanden, og jo fortroligere deres Samliv paa en Maade blev, des mere syntes hun ham en Fremmed. Bedst som han troede endelig at kende hende helt, kunde hun med et Ord, en Haandbevægelse eller blot en Betoning aabenbare uanede og betydningsfulde Sider af sit Væsen, afdække skjulte Følelser, kaste Glimt over lønlige Tankegange, der tabte sig i nyt Mørke, ny Skjulthed. Hendes Sjæl var som en af disse jordvarme Kilder, hvis urolige Vand snart leger uskyldigt med Solskinnet over Grønsværen, snart kaster sig brusende mod Himlen og favner Skyen i en regnbuekronet Kaskade, for saa pludselig at synke dybt i Jorden, gemme sig i Afgrunde, hvis Bund Ingen lodder.

Saaledes hændte det engang, mens de sad ved Middagsbordet, at de gennem et Brev modtog Meddelelse om en Fætters Død ovre i Amerika. De havde allerede været gift i flere Aar, og Anne Marie havde blot fortalt om denne Fætter, at han i hendes første Ungdom var kommen i hendes Forældres Hus, og at de dengang havde været lidt forelskede i hinanden, men at han senere var kommen paa gale Veje. Han blev nu derfor højst forbavset ved at iagttage det stærke Indtryk, Dødsbudskabet gjorde paa hende — ikke netop straks, men lidt efter lidt. Hun var tilsidst meget bleg, og han kunde se, hvor hun gjorde sig Umage for at lade, som om hun spiste. — Da han ud paa Aftenen uventet traadte ind i Dagligstuen, saae han, at hun hurtig skjulte noget inde under en Avis. Han forlangte lidt strengt at faa det at se, og det viste sig da at være nogle Smaaerindringer om Fætteren, nogle visne Blomsterbuketter, et Par Balsløjfer med paaskrevne Datoer og lignende Ting, som hun havde haft gemt i sine Skuffer.

Senere kom han ved tilfældige Lejligheder til at gøre den Opdagelse, at hun endnu stadig paa unge Pigers Vis opbevarede saadanne Erindringer om Mænd, der havde gjort Indtryk paa hende, om ogsaa hun kun havde kendt dem ganske flygtigt. Men han havde da opgivet at udspørge hende om Grunden til den Slags Barnligheder og lod, som om han ingenting vidste. Han havde nu for ofte erfaret, hvor frugtesløst det var at tale til hende om hendes Følelsers eller Tankers Forvildelser. Naar han ikke netop — som hin Aften — greb hende paa fersk Gerning, fandt hun paa alle Slags Undvigelser. I bedste Tilfælde hørte hun angergivent paa ham, kastede sig saa grædende om hans Hals, bad ham have Taalmodighed med hende — og forblev den samme som før.

Han havde paa en vis Maade let ved at tilgive hende, fordi han trods alt ikke kunde tvivle om hendes Kærligheds Oprigtighed. Skønt han var begyndt at ældes, var han selv og hans Person stadig Genstand for noget af en Dyrkelse fra hendes Side. Men helt og udelt ejede han hende alligevel aldrig. Og Næringen for sit overstrømmende Følelsesliv hentede hun stadig allevegnefra. I enkelte Tilfælde havde han endog haft en meget ydmygende Fornemmelse af at være en blot Stedfortræder, til hvem hun i sin Trang vendte sig ligesom det hungrige Barn til det moderlige Bryst, hvis Forsyns Bestemmelse det er at mætte det.

En Aften, da de kom fra Selskab, klyngede hun sig til ham i et af disse lidenskabelige Ømhedsanfald, der straks vakte hans Mistænksomhed. Ved i Tankerne at gennemgaa Aftenens Begivenheder, faldt det ham ind, at han nogle Gange havde set hende sammen med en af hans yngre Kolleger, Assessor Lunding, en meget smuk, kraftfuld Mand og et behændigt Underholdningstalent, som da ogsaa havde Ord for at være farlig for Kvinder. De havde i den senere Tid oftere truffet ham i Selskabslivet, ligesom de et Par Gange havde set ham i deres Hjem ved deres aarlige Juristmiddag; og han fandt nu Anledning til at fortælle Anne Marie, hvad der blev sagt om denne Mands Forhold til Kvinder. Hun blev noget alvorlig ved hans Ord og takkede ham for, hvad han havde sagt hende.

En Ugestid efter hændte det, at han under et vigtigt Forhør først kunde holde sin Frokostpavse noget hen paa Eftermiddagen. Fra Vinduet i den Restavration skraas overfor Industriforeningsbygningen, hvor han plejede at spise, saae han nu Anne Marie komme gaaende ovre paa den anden Side af Gaden med sin Musikrulle i Muffen. Dette undrede ham, fordi det mindst var en halv Time før Tiden for hendes Sangundervisning, og endda syntes hun at skynde sig. Han lagde nu ogsaa Mærke til, at hun havde sin nyeste Hat paa, skønt Vejret var tungt og truende. Under sine Betragtninger herover kom han til at huske, hvorledes Anne Marie for en Tid siden havde fortalt ham, at hun havde mødt Assessor Lunding paa Gaden; desuden, hvorledes hun ved samme Lejlighed havde udtalt sin Forundring over, at Lunding, som havde haft sin Dokumentmappe under Armen, kunde komme saa hurtigt fra Retten, hvad han saa i god Tro havde forklaret ved at fortælle hende, at Lunding for Øjeblikket varetog den offenlige Ret, der hævedes paa et bestemt tidligt Klokkeslet. Det slog ham nu, at det just var paa denne

Tid, Lunding kunde ventes at være paa Hjemvejen gennem Strøget.

For at være fuldkommen sikker i sin Sag, gik han et Par Dage efter, da Lunding igen holdt Ret, ind i Restavrationen paa samme Tid som sidst og saae ganske rigtig Anne Marie kort efter spasere forbi ovre paa det modsatte Fortov. Han rejste sig da og fulgte hende paa Afstand, idet han skjulte sig i Menneskemylret paa den anden Side af Gaden. I Frederiksberggade kastede hun Blikket op paa et Ur i et Butiksvindue og sagtnede derefter sin Gang. Men da Lunding kort efter kom tilsyne forude paa det samme Fortov, paaskyndede hun den igen, og i Forbifarten besvarede hun hans elegante Hilsen, som om hun ikke havde tænkt paa ham med en Tanke og havde meget travlt. Alligevel standsede han hende, og i et Par Minutter stod de nu i Passiar, Anne Marie med stærkt røde Kinder og meget leende, men stadig i et Par Alens Afstand fra ham og paa Springet til at haste videre.

Han tænkte paa ved Hjemkomsten at tale til Anne Marie derom, men opgav det, blandt andet fordi han vidste, at Lunding netop havde søgt Orlov for at foretage en lille Udenlandsrejse. Han vilde da se Tiden an.

En Aften et Par Uger efter sad de i Teatret, i en Balkonloge, hvorfra de havde fri Udsigt over hele det fyldte Gulv. I den første Mellemakt mærkede han, at Anne Marie sad saa urolig og idelig rettede sin Kikkert mod en bestemt Yderplads i den mørke Del af Parkettet skraas overfor dem; og da han nu selv saae derhen, opdagede han Lunding, der sad i livlig og, som det syntes, meget fortrolig Samtale med en Dame paa Pladsen foran ham, en vis Fru Ellingsen, en af Københavns mest fejrede Skønheder, om hvem det senere blev bekendt, at hun havde fulgt Lunding paa hans Rejse. Lidt efter spurgte han Anne Marie, om hun saae nogen Bekendte mellem Publikum, hvortil hun paa den naturligste Maade svarede Nej. Men hele Aftenen mærkede han hendes Nervøsitet. Endog under selve Forestillingen vendte hun hyppigt Kikkerten mod det hviskende Par dernede i Parkettet, for hvem Mørket paa Tilskuerpladsen øjensynlig var meget velkomment.

Paa Hjemvejen sagde han i den henkastede Tone, han plejede at anvende i sine Forhør, naar han vilde lokke den Sigtede i en Fælde: »Assessor Lunding var i Teatret iaften; han er altsaa kommen hjem. Saae du ham ikke?«

Hun tøvede en lille Smule.

»Nej. Hvor sad han?« spurgte hun saa.

Det var første Gang, han havde grebet hende i vitterlig Usandhed, og han følte det isne i sit Hjerte. Han vilde dog intet sige. Han havde Medlidenhed med hende. Han vidste godt, hvor hun selv pintes af sine Fordølgelser, og naar hun løj, var det jo paa en Maade kun af Kærlighed til ham, af Angst for at miste hans Tillid og Hengivenhed.

Ikke længe efter var det, at Borgmesterembedet i Anne Maries Hjemby blev ledigt. I sin dybt nedtrykte Sindsstemning saae han heri noget af et Fingerpeg fra Himlen og besluttede at søge det. For muligt at redde de sidste Stumper af sin Lykke vilde han bringe dette Offer, idet han tænkte sig, at en Tilbagevenden til Mindernes Verden vilde kunne hjælpe Anne Marie til at samle sit Sind, og at i det hele Livet i en saadan lille By vilde være hende tjenligere og lette hende den opslidende Kamp mod hendes Natur.

I Begyndelsen syntes virkelig dette Haab at skulle gaa i Opfyldelse. Deres lille Søns Sygdom og Død bidrog vel ogsaa sit dertil. Den fælles Sorg, det fælles Savn, den fælles Fortrøstning til et Gensyn knyttede dem paany meget inderligt til hinanden, og Bevidstheden om, hvor dyrekøbt Forsoningen dennegang havde været, gav deres Genforening en egen Hellighed for dem begge. I Grunden havde han vel aldrig været lykkeligere end de første Aar i den lille døde By, hvor han udenfor sit eget Hjem følte sig som i et fremmed Land, hvis Indbyggeres Sprog han akkurat forstod.

Han var igen bleven saa tillidsfuld, at det end ikke vakte hans Mistanke, da Anne Marie efter en stor Klub-Skovtur, hvor hun havde haft Doktor Bjerring »tilvogns«, paany fik et af sine heftige Ømhedsanfald. Hun havde ofte talt om sit Ubehag ved Doktor Bjerrings Person og havde i sin Tid trods hans anerkendte Dygtighed været meget ilde ved at faa ham til Huslæge. Først en Dag, da han ved sin Hjemkomst fra Retten fandt Doktoren paa Visit hos dem, og der mod Sædvane var dækket op med Konfekt og Vin, begyndte han at ane Uraad; og han var derefter ikke længe om at fastslaa Anne Maries Optagethed af den lille vanføre Mand og hans Skæbne. Han lagde Mærke til, hvor ofte hun talte, ikke om ham selv, men om hans Patienter, om Folk, han med Held havde kureret, og om, hvad der i det hele blev sagt om ham i Byen. Han gjorde den Iagttagelse, at hun blev tankefuld ved at høre hans Navn; og naar hun sad i Dagligstuen, og Lyden af en Vogn fik hende til at se ud af Vinduet, kunde han bag sin Avis læse i hendes Ansigt, hvorledes hun tænkte paa, om det skulde kunne være ham, der kom kørende forbi i sin Doktorstol.

Den Følelse, der fyldte ham ved alt dette, var ikke længer Skinsyge eller Harme; det var en Medynk, der hurtig stivnede til Foragt. Det var i hvert Fald med forholdsvis Ligegyldighed, han iagttog, hvorledes Anne Maries nye Forhold udviklede sig ganske i Overensstemmelse med alle de forrige, hvorledes hun igen mere og mere forstak sig for ham og for sig selv i et Urede af Smaafortielser og Sandhedsfordrejelser og virkelige Selvbedrag.

Hans Kærlighed var død. Og intet Kærtegn, ingen Bøn eller Forsikring kunde mere kalde den tillive. —

Borgmester Hagenstorm rejste sig. Uden selv at vide det havde han hvilt sig lidt paa en Bænk, der stod under et Træ ved Vejen, og hvorfra der var en vid, halvkresformet Udsigt over den Natur, som var bleven hans Hjertes Tilflugt, over det kolde, døde Stenrige, som han besjælede med sin Sorg.

Han gik nu hurtig hjemad i den nedgaaende Sols Straaler. Ved Middagsbordet begyndte Majorinden straks igen og med en vis Ilterhed at tale om Søsterens Tilstand. Hun sagde ligeud, at Anne Maries Sygdom næppe udelukkende var af legemlig Natur, og spurgte, om ikke en eller anden Sorg eller f. Eks. Savnet af Datteren kunde tænkes at have i hvert Fald svækket hendes Modstandskraft. Borgmesteren undveg Svaret med nogle almindelige Talemaader og gav sig derefter til at udspørge Svigerinden om de sociale og politiske Forhold i Tyskland, og om hun stadig følte sig tilfreds i sit nye Fædreland.

Hertil svarede Majorinden, at de store Samfund i al Fald besad den Fordel fremfor de smaa, at Menneskene der ikke absolut vilde klippe hinanden til efter engang fastslaaede Mønstre; og da Borgmesteren, idet han bød hende mere Steg, med uforstaaende Mine spurgte, hvilke Forhold hun særlig tænkte paa, nævnede hun kampmodigt Ægteskabet som en saadan Prokrustesseng, hvori saa mange af de smaa Samfunds bedste Kvinder forblødte.

Borgmesteren sagde med et stramt Smil, at det jo ikke var ham ubekendt, hvorledes man i det saakaldte moderne Evropa saae paa Ægteskabet og dets Forpligtelser. Han maatte dog tilstaa, at en saadan Frigørelse for alle Baand ikke havde hans Sympati.

»Heller ikke min!« svarede Majorinden. »Men naar galt skal være, foretrækker jeg den alligevel for den

GRANDTH
PENSION
-R×CHR-

Art Troskab, der lægger sig om Halsen paa sit Offer som en Strikke.«

»Forøvrig forstaar jeg ikke ret,« fortsatte Borgmesteren, som om han ikke havde hørt dette sidste — »hvorfor netop Kvinderne skulde lide mere ved den ægteskabelige Tvang end Mændene. At Ægteskabet ikke er nogen ideal Institution, skal jeg meget villigt indrømme. Det har jeg i min Egenskab af Dommer for ofte haft Lejlighed til at se bekræftet. Men Sagen er vel væsenlig den, at Naturen nu engang har skabt Kvinder og Mænd saa forskellige —«

»Aa, var det ikke andet! Det er jo netop Forskelligartetheden, der fremkalder Tiltrækningen. Det ser man da tidt nok. Den Stilfærdige tiltrækkes af den Livlige, den Melankolske af den Glade o. s. v. Og jo større Gnidningsmodstanden er, des mere Varme! Det er en instinktmæssig Trang til at supplere os, der faar Udslag i vort Valg; og det er enten Fejghed eller Brutalitet ikke at ville tillade Individualiteterne at brydes. Det er dog netop denne uafbrudte Kamp, der bevarer et Forhold friskt og holder vore Følelser i Aande. Hvor man skyr den, er det ikke underligt, om Hjertet tørrer ind eller bliver Bytte for en ny Lidenskab.«

Borgmesteren forsøgte igen at lede Samtalen ind i et andet Spor; men Majorinden holdt ham energisk fast ved Emnet og tvang ham til at udtale sig. Han sagde da, at for Lidenskaben, som hun havde nævnet, havde han den største Respekt. Det var en stor og hellig Magt, overfor hvilken man kun havde at resignere. Men efter hans Erfaring var det kun i de sjeldneste Tilfælde saadanne ophøjede Følelser, der sprængte Ægteskaberne. I det hele var det, troede han, langt sjeldnere egenlige Troskabsbrud, end Lefleriets, Behagelystens og Forfængelighedens smaa Troløsheder, der underminerede og udhulede Forholdet mellem saa mange Ægtefolk. Og det maatte vistnok siges, at Kvinderne i saa Henseende frembød de fleste Angrebspunkter.

»Ja, hvorfor det?« — spurgte Majorinden. Mændene havde jo dog ogsaa deres Forfængelighed, for hvilken de søgte Tilfredsstillelse udenfor deres Kærlighedsforhold; og de fandt det ganske i sin Orden, ja de fordrede det som en Ret, at deres Kone eller Kæreste viste sig glad og stolt selv over deres latterligste Anstrengelser for at opnaa Udmærkelser. Det var i Almindelighed endog en meget ringe Del af en Mand, der levnedes den Kvinde, som elskede ham. Og alligevel forlangte han at besidde hende helt og udelt, at eje og beherske hende ud i hendes flygtigste Tanker, hendes usanseligste Drømmerier. Det var jo et ganske middelalderligt Barbari. Der gav en stakkels Kvinde sig hen til en Mand og ofrede af sin Kærligheds moderlige Fylde langt, langt mere, end han og selv en stor Flok Børn var i Stand til at tage imod. Og saa sad hun der med al sin uanvendte Ømhed og havde ikke engang Lov til i Tankerne at bortskænke af sin Overflod.

Hun talte stadig varmere og voveligere og kastede tilsidst resolut Anne Maries Navn ind i Samtalen. Men da rejste Borgmesteren sig og bød Velbekomme.

Den Vending i Borgmesterfruens Sygdom, som Doktoren havde gaaet og ventet paa, indtraf et Par Dage efter. Om Natten vaagnede hun i en pinefuld Mathedstilstand, der efter et Par mindre Krampeanfald i Løbet af den følgende Dag gik over til virkelig Lammelse. Alle, ogsaa den Syge selv, var paa det rene med, at det var Døden. Der blev straks sendt Ilbud efter Ingrid, og den smukke, lille Pige med de varme, brune Øjne, Anne Maries udtrykte Billede, kom da ogsaa akkurat tidsnok til at modtage og ligesom indvies af Moderens sidste Kys.

Borgmesteren sad tavs ved Siden af Sengen. Den uventet bratte Afslutning havde rystet ham stærkt. Som han sad der i det sene Eftermiddagslys, lignede han næsten selv en døende, saa gustent var hans haarde Ansigt.

Anne Marie aabnede af og til de allerede stivnede Øjne og saae paa ham. Hun kunde ikke længer tale, og Blikket kunde ikke længer bede. Dødens blytunge Finger trykkede ogsaa hver Gang hurtigt Øjenlaagene til igen.

Ved den anden Side sad Majorinden med den skræmte lille Ingrids Lokkehoved i sit Skød. Med bristefærdig Fortvivlelse saae hun fra Søsteren hen til Borgmesteren, og fra denne igen til Søsteren; men intet Ord blev talt. Hun havde de foregaaende Dage oftere søgt at genoptage Samtalen med Svogeren om Anne Maries Tilstand i Haab om at faa tilvejebragt den Forsoning, hvori hun saae den eneste Redning for hende. Men det var tilsidst bleven hende klart, at alt var omsonst, at hans Kærlighed var død og kun levede i ham som Erindringens gustne Spøgelse.

Det var ogsaa kun af almindelig menneskelig Medlidenhed, at han sad der med Anne Maries Haand i sin, og at hans Øjne var duggede af Taarer. Forgæves spejdede Anne Marie i sit svindende Livslys efter det lille Glimt af gammel Kærlighed og Taknemlighed, eller blot af Tilgivelse, der vilde have kastet Guldglans ind over selve Dødens sorte Nat.

Endnu hang der nemlig fra Doktorens sidste Besøg en Mindelse af hans Parfyme i Stuens Luft. Og der havde tydelig været Sorg i Anne Maries Blik, da hun sagde ham Farvel.

Først da alt Liv var udrundet, og Anne Marie helt og udelt tilhørte Dødens drømmeløse Søvn, overvældede Sindsbevægelsen ham. Med bævende Mund kyssede han den kolde Pande.

Alliance Porter!

Fin Smag, nærende og styrkende.
Aktieselskabet
De forenede Bryggerier.

Prima Glødenæt 25 Øre
samt alle andre Gasartikler
til Fabrikspris.
Lageret, Tullinsgade 21.
Tlf. 18566.

AUG. STRØHS VINHANDEL

SPECIALITET: BORDEAUXVINE

Boldhusgade 1, 2 & 3. **Telefon 3745.**

SALG FRA LAGER!

Køkken-Udstyr,
Glas & Porcelain,
Servicer,
Alt til en gros Priser.
Lageret er flyttet til
7, Vestergade 7.
Christian Christensen.
Telefon 7007.

Et godt Raad til Husmødre, som bør overtænkes.
I denne Kulde er den bedste Medicin en god Kaffe af Nikolaj Taarns Kaffebods anerkendte ekstrafine Java Kaffe til 0,95 pr. Pd., alm. Butikspris Kr. 1,40.
Guldmedaille og Hædersdiplom i Bryssel 1902.
Højbroplads 4, Hj. af Læderstræde.
Telefon 7912 & 8955.

Gas- & Vandarbejde udføres. Overslag tilsendes paa Forlangende.

BADEVÆRELSER OG W. C. installeres.

HOLGER KJØLSTAD.

KJØBMAGERGADE 60.
TELEFON 3122.

Lax, Lax,
fineste ferskrøget er nu ankommen og udskæres til 2½ à 3 Kr.
Forhandlere Rabat.
SOLDATH, Højbroplads 2.

Udstillet i Industriforeningen.

GAS
Komfurer
Stege- & Kogebord
Stegeovne
Kogeapparater
Glødelamper
Ny Model

H. B. FLYGE **Gothersgade 20,**
Telef. 624 og 28080.

Frimærke Fotografier
10 Stk. 1 Kr.
25 - 2 -
50 - 3 -
100 - 5 -
til Jule- og Nytaarskort, Breve m. m. udføres efter indsendt Fotografi. H. RASMUSSEN, 9, Købmagergade. Kbhvn. K.
Telefon 19509.

TÆNDER
lig naturlige, smukt og billigst. Reparationer paa faa Timer. Alt med Garanti.
Winckler, Gothersgade 32, ligefor Regnegade.

MERKANTILE **TRYKSAGER**
smukt og billigt fra
Fr. Weiss's Bogtrykkeri.
Købmagergade 60.
Telefon 19224.

Kul **Brænde**
Kokes **Briketter**
P. Christiansen & Søn
Korsgade 37
Tlf. 4847

Kontor: Kultorvet 13.
Lager: Frihavnen.

Skandinavisk Tapet-Magasin

Udsalg:
Vimmelskaftet 45
Telefon { 8761 / 7643 Telegramadr.: TEPA.

Den bedste Cigaretmaskine er
„Økonom"
Økonomi-Magasinet
Silkegade 1, K.
Lav altid Deres Cigaretter selv.

Fodtøjs Magasinet Lehmann,
Frederiksberggade 2,
Hj. af Gl. Torv. — Telef. 7406
Absolut 1ste Klasses Etablissement for elegant, solidt og billigt
Herre-, Dame- & Børnefodtøj.

RØGTOBAK
Ø FR. OLSEN **K**
G KØBENHAVN N. **E**
TOBAKKER

Nyttige, billige Julegaver!

Ringheims Ramie

Underbeklædning for Herrer, Damer og Børn.
Præsentkort udstedes.
„Citypassagen" 1. Sal
(Indgang fra: Østergade, Kr. Bernikowsgade eller Citygade.)

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 Ny Østergade 2
MÆRKEPLADER
SIGNETER DØRPLADER HAANDTRYKKERIER

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2

Poetzold & Jacobsen.
Ingeniører & Entreprenører.
Gl. Kongevej 115. Tlf. 9087.
Sanitets Udstilling aaben 9—8.

Kloak-Anlæg.
W. C.-Anlæg.
Badeinstallation.
Centralvarme.

Ærede Grundejere, som ønske W. C. og Badeværelser monterede til Foraaret, anmodes om at bese vor Udstilling og indhente vore Tilbud, inden anden Bestemmelse tages. Overslag gratis. Alle Installationer med Garanti!

N. Danielsens
Fotografiske Atelier,
21. Frederiksberggade 21.
Etablissement for 1ste Klasses Fotografier i smuk og holdbar Udførelse.
Garanti: Prøvebillede og fri Omfotografering, hvis ikke tilfredsstillende.

Fru Urania Monti's
Haarfarve,
Sort, brun, blond og gul, prøvet og tilkendt Guldmedaille og højeste Udmærkelse i Bryssel 1902.
Specialist i Haarfarver.
Gothersgade 22, 2den Sal.

Klæde!
Klædefabrikernes Udsalg,
Købmagergade 10, 1. Sal.
Prøver franko Provinserne.

Om Søvn.
Plages man af Søvnløshed, Svimmelhed, Nervøsitet, Blodstigning til og Smærter i Hovedet skal man hvile paa en Reform-Sovepude 2½—4½—5½ Kr. **Skindergade 23, 1. Sal,** Telef. 3294, **Hj. af Klosterstr., ikke Butik.** P. Jacobsen, Leverandør til Læger, Hospitaler og Kliniker. **Fortrinl. Julegave.** Se Industriforeningens Udst. Udm. Rejsepuder. Forsendes overalt.

Kaffehandelen
Absalon
Lille Kirkestræde 3.
Bedste Java Kaffe 95 Øre.

Til **Julen!**

Chocolade
Confekt
Cacao
Biscuit

fra de bedste danske og udenlandske Fabrikker til billigste Priser.

— Bringes overalt. —

Specialforretningen
Gl. Kongevej 111.

Telefon 4089.
Boghandel.
Kunsthandel.
Grundlagt 1850.
V. Oscar Sætofte,
Købmagergade 26.
Juleudstilling.

Damefrisørsalonen,
Gothersgade 24, 1. Sal,
anbefaler sig med 1. Kl. Haararbejde.
Prisbelønnet Malmø 1896.
Frisering og Hovedbad.
Karnevalsparykker udlejes.
Parykker og Fletninger i stort Udvalg.
Clara Petersen, forh. hos P. T. Breining.

---

15 Cornelius Knudsen 15
Kjøbmagergade

C. Th. Rom & Co.
Axelhus 2 B. København B.
Værktøjskasser med Værktøj til Husbrug og Sløjd.
Staalvarer. Skøjter.

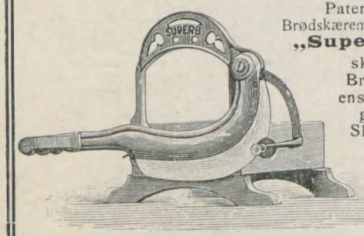

Patent Brødskæremaskinen **„Superb"** skærer Brødet i ens tykke, glatte Skiver.

Patent Brødskæremaskiner for Restaurationer.
Husholdningsartikler.

Mineralvands-Fabriken
NIAGARA
Wildersgade 24
Telefon 29678

Bedste Produkt af
Citron-Sodavand
Frugt-Limonade
Ginger Ale

Til Baller anbefales
American
PIPPIN
Champagne
som den bedste og billigste Læskedrik.

Idealet naaet!
Forlang hos Deres Handlende
Comfort Povder
og alle opnaar hvide og bløde Hænder.
Hovedoplag: Pileallé 53. Tlf. 2905

Forhandlere antages overalt!
Mejers Puts Cream

CHRISTIAN THORSEN. Børnedragter.

23, Østergade 23.
Hjørnet af Integade.

NORDISK
NYGADE 7.
TELEFON 5000.

Livsforsikring
Livrenter
Pensionsforsikring

F. L. Cailler's
Chokolade
faaes overalt

A. C. Perchs
Thehandel,
Kronprinsensgade 5.
Grundlagt 1835.
Telefon 3562.
Ældste og største Specialforretning i The.

Gamle Carlsberg

Brug **Maizena** til Mad,
saa først bli'r Du glad!

Th. Gjerulff
Klæde
til
Dame-Kostumer
og
Capes.
Amagertorv 7.
Blaa
Cheviot
til Drenge-
Habitter.

Champagne
Charles Heidsieck
Reims

Cognac
P. Frapin & Cie
Segonzac

Repr.: Chr. Elster & Co., København K.

SKØJTER,
der er
galvaniserede,
ruster aldrig.
Faas **kun** i
Adelgades Isenkramhandel.
Adelgade 83.
Telefon 7610.

K.G.A.

DANSK FORSIKRING MOD ULYKKESTILFÆLDE.
FORSIKRINGS-AKTIESELSKABET
Skjold
i København.
HOVEDKONTOR: RAADHUSSTRÆDE 1, ST.
HOVEDAGENT I KØBENHAVN.
Grosserer JOHS. THORNAM, Rosenborggade 2.

Magasin du Nords
aarlige Udsalg til meget
nedsatte Priser begynder
2den Januar 1903.

Singer Co.
Symaskine-Aktieselskab
Købmagergade 22.

Kjøbenhavns Paraplyfabrik
Telefon 8610
Fabriks-Udsalg: Østergade 58.
Fabrik og Lager: Amagertorv 10.

The Berlitz School of Languages
Engelsk — Tysk — Fransk
Italiensk — Spansk
Russisk — Svensk
Dansk
Prøvetimer gratis
Prospektus gratis og franko
Vort Institut er det eneste af Prof. BERLITZ autoriserede i *Kjøbenhavn*
Vimmelskaftet 42, 2. S.
(Jorcks Passage, Facadebygningen)
The Berlitz Schools har modtaget 2 Guld- og 2 Sølv-Medailler paa Verdensudstillingen i Paris 1900
Guldmedaille i Lille 1902
Guldmedaille i Zürich 1902

Værnedams Vejens Møbel Magasin
anbefaler sig til det ærede Publikum.
17, Værnedamsvej 17.
Gode Betalingsvilkaar.

Dewar Whisky
Eneste Grand Prix
Paris 1900

CHAMPAGNE
PIPER-HEIDSIECK
REIMS

Fotografier
leveres bedst og billigst fra
V. Jensen & Co.
11, Købmagergade 11.

Vildt- og Fjerkrælageret
Admiralgade 8
anbefaler sig med stort Udvalg af alle Aarstidens
Vildt- og Fjerkræsorter,
samt henkogte **Konserves.**
Telef. 1177. *Anna Nord.*

VARE- DVKF MÆRKE
Se Varemærket.

A·L·L·E bør kun købe
Faaborg Frugtvine,
Faaborg Likører,
Faaborg Konserves,
Faaborg Frugtsafter,
Faaborg Kompot Frugter,
Faaborg Syltetøjer,
Faaborg Leverpostejer.
Dansk Vin- & Konserves-Fabr.
M. Rasmussen, Faaborg.
Faaes overalt.

Køb 4711 Eau de Cologne
Den er den ægte, kraftigste og varigste!
Forlang Mærket 4711
En gros: Olaf Borch, Fabr., Juno Köhvn K.

Nyhed.
JESAJA
OVERSAT FRA HEBRAISK AF
EDV. BRANDES.
GYLDENDALSKE BOGHANDEL. Pris 4,50.

I JULEN serveres
Hjalmar Werners Kaffe overalt.
14, Frederiksberggade 14.
Telef. 6507.

Galoscher
repareres paa én Dag, hvert Par **afpudses** og bliver **som ny.** Til nye Galoscher følger **gratis** Glans-Tinktur. Usynlige Lapper paasættes Fodtøj. Reparationer hentes og bringes.
Telefon 29260.
M. LEVY, St. Pederstræde **43**

Dansk Fabrikat
Raadvad KNIVE

Hofskomager H. C. Dahls Eftfl.,
Vimmelskaftet 43.
Eget færdigsyet Herre- og Dame-Fodtøj
Dette Fodtøj, som er haandsyet, overgaar langt det bedste maskinsyede og er ikke dyrere.

Det danske Forsikringsselskab
MUNDUS
Aktiekapital: 4 Millioner Kroner
· Livsforsikring ·
· Alderdomsforsørgelse ·
· Familieforsikring ·
· Børneforsørgelse ·
· Livrenter ·
Billige Præmier · Fordelagtige Tarifer
Hovedkontor: Vimmelskaftet 45. Telef. 2276

Tenerife-Madeira
Villarino-Oporto
Kr. 1.00 pr. 12 Flasker.
Vilh. Foss, Citygade 22.
Telefon 840. København K.

Carlsberg Skattefri
Sundeste Afholdsøl

KØBENHAVN. TRYKT HOS F. E. BORDING (V. PETERSEN).